

Hockeyminne

Under denna rubrik har Martin Bergman uppmanat några personer att berätta något från den tid, som Martin har kallat "Bispgårdens I F: s storhetstid i ishockey". Jag var med under tiden 1958 - 1960 och mitt bidrag följer nedan.

Det stora problem, som de flesta idrottsföreningar hade redan då - och än värre nu - var och är ekonomin. En utgift, som man inte kommer undan är ju kostnaden för funktionärer och då främst för domaren. Det fanns på den tiden inte domare på nära håll, varför resekostnaden för dennes medverkan blev hög. Därför noterades det med tillfredsställelse att det i Hammarstrand fanns en man med nytaget domarkort. Vi var några spelare, som bodde i Hammarstrand, så den domaren kunde ju åka med oss till matcherna. Hans premiär i Bispgården blev något misslyckad - minst sagt, och det är detta jag tänker berätta om.

Vi hade hemmamatch i serien - mot vilket lag det var jag glömt - och domaren blåste till spel. Pucken gick bakåt in i vår försvarszon, varpå en av backarna spelade den tillbaka in i mittzonen. Döm om vår förvåning när domaren blåste! Vi trodde naturligtvis att han blåst av misstag så vi ställde snällt upp för tekning. Nu var det emellertid så att det hela upprepades om och om igen, så snart vi spelade pucken från försvars- in i mittzonen över den blå linjen. Däremot så förekom inga avblåsningar vid offensiva blå. Vi grubblade förstas hur vi skulle bete oss för att få igång något spel. Till slut så föreslog jag att vi skulle dra in hela laget i vår försvarszon och en spelare fick åka först ut med pucken. Då var allt frid och fröjd och vi kunde genomföra matchen med sedvanligt gott resultat. Publiken hade naturligtvis hunnit reta upp sig ordentligt och var inte snälla mot den stackars domaren, som i sin tolkning av reglerna förväxlat de två blå linjerna på banan. Att han inte ändrade sig när vi påtalade detta under matchen förvånade oss. Det fick emellertid sin förklaring något senare.

Domaren hade ju åkt med oss från Hammarstrand, så när vi hade duschat och klätt om sökte vi efter honom för hemfärd. Vi hittade honom inte utan vi fick åka ändå. Han hade väl träffat någon annan att åka med, tänkte vi. När vi hade åkt nästan halva vägen hem så fick syn på honom. Han gick lugnt vägen fram och hade för avsikt att gå de två milen i vinterkylan. Vi plockade upp honom och frågade vad han menade med detta. "Så arga, som ni har varit på mig i kväll, så kunde jag väl aldrig tro att jag skulle få åka med hem", sa han. Vi skrattade naturligtvis och frågade om han kunde förklara varför han hade betett sig så underligt. Då berättade han följande:

Han är född i Uppsala och därmed så flyter det äkta bandyblod i hans ådror. Han spelade som grabb i diverse pojklag, men blev inte så duktig att han kunde slå sig in i Sirius a-lag. Domare däremot, det ville han bli och det blev han. Till slut så fick han den "stora chansen" som han uttryckte det. **HAN SKULLE FÅ GÅ PÅ LINJEN I EN ALLSVENSK BANDYMATCH!** Han berättar: "Solen sken, spegelblank is, 15 000 på läktarna och jag skrinnar på linjen och tittar mig omkring och njuter. Plötsligt får jag syn på bollen, som ligger i snövallen. Jag hade inte den blekaste aning om vilket av lagen som spelat den dit. Jag sträcker ut flaggan och pekar bestämt åt det ena hållet! Det blev ett förfärligt väsen. Publiken skrek, spelarna kom fram och hötte med klubborna. Jag stod emellertid fast vid mitt beslut och höll flaggan i ett stadigt grepp pekande åt samma håll. Efter matchen kom huvuddomaren fram till mig och berömde mitt handlande.

Om jag stod på mig som jag gjort i dag, så skulle jag gå långt i min domarkarriär.

Det var den händelsen, som jag hade i huvudet i kväll och därför ändrade jag mig inte, trots att jag ju förstod att jag hade läst fel i regelboken".

Vi hade fått en förklaring och så här efteråt kan man inte annat än skratta.

Hockeyhälsningar

Sören Markgren, Trångfors 4

734 91 HALLSTAHAMMAR, Tel 0220-12179, e-mail KAIF @ Westhockey. se